

DE BENDE VAN HOE EN VERSTUYFT (Vervolg)

DE BENDE TE DRONGEN-BAARLE

Op een bepaalde dag gaf Triphon Van De Putte aan De Clercq een brief en zegde hem daarbij naar Drongen-Baarle te gaan bij Karel Lambrecht. Daar moest hij zich voordoen als accijnsbediende en van Lambrecht 2000 fr. eisen. De Clercq deed wat hem gezegd was en trok op een avond naar het opgegeven adres in gezelschap van twee andere mannen. Terwijl die twee voor het hof wachtten ging De Clercq het erf op en klopte aan de deur. De vrouw van Lambrecht, Pelagie Verdonck vroeg, zonder echter de deur te openen, wie er was en wat hij moest hebben. De Clercq antwoordde: "Ik ben accijnsbediende en ik kom voor een onderzoek.". De vrouw betrouwde het zaakje blijkbaar niet en weigerde de deur te openen. De Clercq trachtte haar nog te overtuigen door te zeggen: "Er is hier politie". Het antwoord was kort en bondig: "Het is gelijk, ik doe niet open. Ge moet maar komen als het klaar is". De Clercq bleef nog wat staan tot plots van achter het huis Karel Lambrecht verscheen met in de hand een geweer. In looppas vervoegde De Clercq zijn makkers voor het hof en toen deze hem vroegen of hij bang was repliceerde hij: "Wel neen, maar mij laten doodschieten, dat niet!". Het opzet van Van De Putte om op een bedriegelijke wijze Karel Lambrecht's beurs wat lichter te maken was mislukt, mede door de onhandigheid van De Clercq. Niet lang getreurd echter. Maar nu zou hij zich wenden tot de "groten" der bende.

In de nacht van 3 op 4 januari 1919 omstreeks 11 u komen René en Edmond Verstuyft, Raymond Van Hoe, Karel Lepierre en Oscar De Groote, aan te Drongen-Baarle. Terug is het doelwit de woning van Karel Lambrecht, op dat ogenblik rentenier. Toen deze nog brouwer was te Sint-Martens-Leerne leverde hij het bier in het café van Van De Putte.

Via een stalling trachtten de inbrekers de woning binnen te dringen, wat ondanks hevige pogingen niet lukt. Dan maar het dak op. Daar worden een aantal dakpannen gelicht en kunnen ze door de opening de zolder bereiken. Door het lawaai wordt de vrouw des huizes in de slaapkamer gewekt. Daar ze denkt dat er katten op de zolder zitten gaat ze een kijkje nemen maar bemerkt al vlug het ongewenst bezoek. Nadat ze eerst alle binnendeuren op slot heeft gedaan waant Pelagie Verdonck zich nog het veiligst op de slaapkamer waarvan ook de deur op slot gaat. Daar de benedeleden het vermoeden hebben dat de bewoners toch gewekt zijn wordt alle voorzichtigheid achterwege gelaten. De slotvaste deuren worden opengebroken en ook de deur van de slaapkamer wordt onder handen genomen. Dit lukt echter niet zo gemakkelijk maar uiteindelijk slaagt Edmond Verstuyft er in het onderste paneel te verbrijzelen. Daarop steekt hij zijn boevenkop door de opening maar krijgt prompt een slag van een stuk hout dat de moedige

vrouw ter hand heeft genomen. Dit belet hem echter niet dat hij de slaapkamer kan binnenkomen en de vrouw een slag toedient zodanig dat ze op de grond valt. Van Hoe en Lepierre kruipen nu ook op hun beurt door de opening en grijpen de man vast. De eerstgenoemde geeft Lambrecht een slag met de kolf van zijn revolver, zo hevig zelfs dat het houten belegsel ervan in stukken breekt. In de kleerkast wordt een som van ongeveer 400 fr in geld en 12.000 fr in waarden gevonden. Ook de aanwezige juwelen en enkele manskostumen worden meegenomen. Omstreeks 1 u verlaat de bende het huis en langs de Steenweg Gent-Deinze gaat het in de richting van Gent, na nog eerst over de afsluiting van de spoorweg te zijn geklauterd. Onderweg worden ze omstreeks half vier nog opgemerkt door de Drongenaar Alfons Vlerick, die ziet dat ze pakken bij zich hebben. De toenmalige politiecommissaris van Drongen, Edouard Van Kets, wordt vroeg in de ochtend van zijn bed gehaald maar deze kan slechts de gebruikelijke vaststellingen doen. Evenwel slaagt hij erin de reisweg van de bende te volgen tot aan de spoorweg Brussel-Oostende alwaar hij het spoor bijster wordt. Nog veertien dagen na het gebeurde moet Karel Lambrecht het bed houden om van de opgelopen verwondingen te herstellen.

DE BENDE TE EVERGEM EN TE WONDELGEM

Op aanraden van Maurits Bauwens wagen René en Edmond Verstuyft, Van Hoe en Lepierre een kans in de melkerij van Lieven Van de Voorde te Evergem. Met verenigde krachten wordt in de nacht van 6 op 7 januari 1919 omstreeks middernacht, door de vier genoemden een ijzeren staaf van voor het keldervenster weggetrokken waarna ze via de kelder toegang krijgen tot de woning.

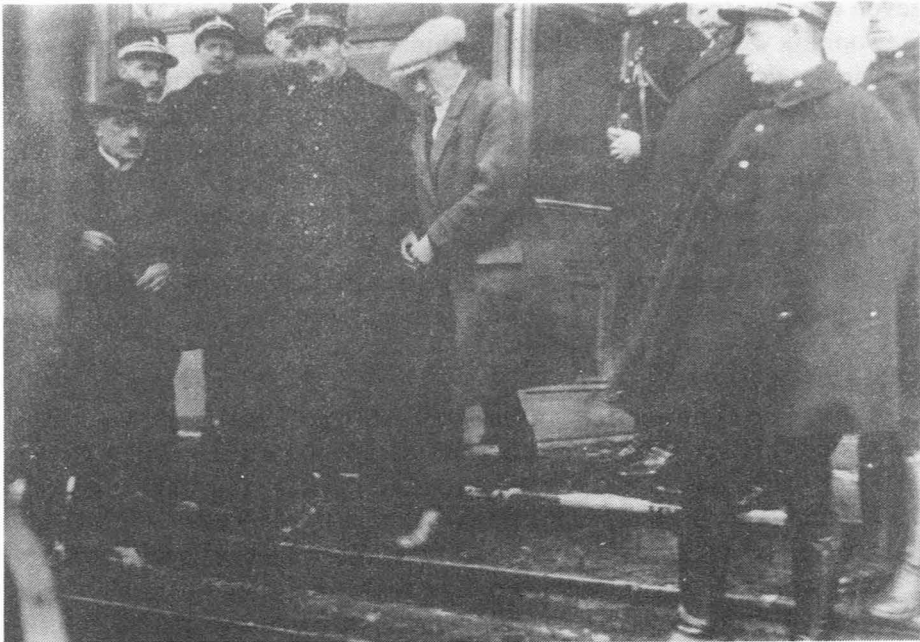
Wanneer Van de Voorde plots wakker schiet ziet hij twee man aan zijn bed staan met een zaklamp in de hand. Hij poogt zich nog te verzetten tegen de indringers en roept om hulp. De schurken grijpen hem echter bij de keel om hem het roepen te beletten, terwijl een derde (Van Hoe) een waterpot op het hoofd van de aangevallene stuk slaat. Daardoor breekt de weerstand van Van de Voorde en vergezelt gewillig de mannen naar een andere kamer waar zich de brandkast bevindt. Onder doodsbedreigingen opent hij deze en hieruit wordt een aantal waarden en geld gestolen voor een bedrag van ongeveer 45.000 fr. Ondertussen wordt de vrouw geslagen en bedreigd met een bajonet door de twee andere bandieten. Ook de kinderen worden naar beneden gehaald en een zoontje, 13 jaar oud, dat zijn moeder tracht ter hulp te komen, krijgt een slag van een geweercolf. Na de aanslag wordt het geld in het huis van Edmond Verstuyft verdeeld. Het is ook deze laatste die later in café "Het Lantaarnke" in de Maisstraat, de 300 fr beloning voor de tip zal overhandigen aan Maurits Bauwens. Juist de gestolen waardepapieren van deze diefstal afkomstig zullen de bende in moeilijke papieren brengen. Maar later daarover meer.

Reeds lang lagen de mannen van de bende erop geslepen een bezoek te brengen aan een of andere rijke villa. Hun keus viel daarbij op het buitengoed van Van Pottelsberghe te Wondelgem. Edmond en René Verstuyft, Raymond Van Hoe, Karel Lepierre, Pieter Criel en Karel Smidt hadden de inbraak gepland in de nacht van 8 op 9 januari 1919.

Op die bewuste avond is iedereen op de aangeduide plaats aanwezig behalve Karel Smidt die wegens een ons onbekende reden niet komt opdagen. Ook René Verstuyft is niet op het appel. In de loop van de dag had hij zich dermate bedronken dat hij het wijselijker vond om in bed te kruipen. Met zijn viereen gaat het dan over de Wondelgemse meersen naar de villa van Van Pottelsberghe. Als Van Hoe over de omheining van het goed wil klimmen raakt hij een elektrische draad die een bel in werking stelt. De stilte wordt doorbroken door het schel geluid van de steeds maar verder beierende bel. De nachtelijke toeristen stuiven uiteen als een klad opgeschrikte duiven en wanneer ze zich later terug hergroeperen blijkt dat een van hen, met name Pieter Criel, er van onder is getrokken, naar huis. De drie overgeblevene vinden echter dat ze niet met lege handen naar huis kunnen. In het zelfde Wondelgem maakt Van Hoe door middel van een bajonet een opening in de kelder van de herberg van het echtpaar Van den Broecke-Dhaeninck. De drie dringen door het gat naar binnen en nemen al wat niet te heet of te zwaar is, en in zo verre ze het kunnen dragen, met zich mee. Wanneer later door de politiecommissaris van Wondelgem, Petrus Eyckelberg, de inbraak wordt vastgesteld blijken volgende zaken te ontbreken : 60 flessen wijn, 6 flessen champagne, 1 fles elixer, 15 fr. in geld, twee paar "damesbottienen" en een zilveren damesuurwerk.

DE BURGEMEESTER VAN ST.-MARTENS-LATEM KRIJGT ONGEWENST BEZOEK

Het was niet altijd de drang naar geld die de eerste beweegreden was om een of ander feit te plegen voor de bende. Soms was het hoofdmotief weerwraak. Dit was zeker het geval met de inbraak bij de burgemeester van St.-Martens-Latem. Eens had deze laatste een deurwaarder naar Van De Putte gezonden omdat deze weigerde een som geld te betalen die hij nog aan hem verschuldigd was. Van De Putte, die van Drongen afkomstig was en de streek ten westen van Gent zeer goed kende, stelde aan de bende voor een inbraak te plegen in de hofstede van Richard De Brabander. In de nacht van 15 op 16 januari 1919 slaan Edmond en René Verstuyft, Van Hoe, De Clercq, De Groote, Lepierre en Van Damme hun slag. Edmond samen met Van Hoe, De Clercq en De Groote klauteren het dak van de hofstede op en verschaffen zich toegang tot de woning via het zolderraam. Eens binnen loopt Edmond snel naar beneden om de deur voor zijn broer en de anderen te openen. De Groote verlaat onmiddellijk de woning om buiten samen met Lepierre en Van Damme de wacht op te trekken. De

De Clercq Aloïs; geb. Zwijnaarde, 14 maart 1887, metsers, won. te Diksmuide.

burgemeester en zijn vrouw worden in hun bed door de indringers overvallen en erg geslagen. De echtgenote die nog het meest van al wordt mishandeld door Edmond en Van Hoe, verliest er zelfs het bewustzijn bij. De Brabander zelf wordt gedwongen zijn brandkast te openen waaruit door René voor een bedrag van ongeveer 8000 fr wordt geroofd. Daarna wordt de woning grondig doorzocht waarbij de dieven nog een partij juwelen en kledingstukken, die waardevol genoeg worden bevonden, meenemen. Plots wordt door de wacht buiten op het erf een noodsignaal gegeven waarop de bandieten hals over kop de woning verlaten zonder nochtans hun buit te vergeten. In zijn haast haalt Lepierre de haan van zijn revolver over waardoor in het huis een schot weerklinkt zonder evenwel iemand te verwonden. De muldersgast Maurice Van Wassenhove komt onderweg de bende tegen en ziet dat aan de fietsen van twee van hen geweren zijn vastgemaakt. Een van hen bleef zelfs achter omdat er iets aan zijn fiets haperde. Buiten de burgemeester en zijn echtgenote waren er ook nog een meid en twee knechten in het huis aanwezig. De dienstmeid Alida Onderbeke zal later niet veel van dit avontuur kunnen voortvertellen want bij het horen wat er zich in het huis aan het afspelen was, was ze van schrik diep onder de dekens gekropen. De twee knechten, de gebroeders Aerssens, hadden ondertussen ook het hazepad gekozen langsheen het zoldervenster. Waarschijnlijk was dit laatste er de oorzaak van dat de wacht op het erf enig onraad meende te bespeuren, waarna ze hun medeplichtigen verwittigden door het

geven van het afgesproken signaal.

Gewoonlijk werd de buit verdeeld ten huize van Edmond en soms ook wel eens in dat van Maria Van Zele, de vriendin van René Verstuyft. Het opvallendste bij deze inbraak is wel dat niet iedereen eenzelfde deel van de buit krijgt. Zo krijgt De Clercq, die reeds op een slecht blaadje staat bij Van Hoe, slechts 200 fr. Daarentegen bekomt De Grootte 600 fr en Lepierre 500 fr. Maurice De Wulf, geneesheer te St.-Denijs-Westrem, die nog diezelfde nacht naar de boerderij van De Brabander wordt geroepen, stelt vast dat de verwondingen die het echtpaar heeft opgelopen, al bij al, nog meevallen.

IN NAUWE PAPIEREN

De waardepapieren die tijdens de inbraak van 6 op 7 januari bij Lieven Van De Voorde te Evergem waren buit gemaakt zijn nog steeds in het bezit van de bende. Maar hoe ze te gelde maken ? Zeker niet te Gent of in de onmiddellijke buurt ervan, want daar bestond de kans dat men zich de inbraak te Evergem nog zou herinneren en de aangeboden waarden daarmee in verband brengen. Er wordt besloten enkele tussenpersonen onder de arm te nemen om de waarden van de hand te doen. Op 21 januari 1919 rijden Julien Van Den Bulcke, Alberic Vander Haeghen en Ernest Van de Kerckhove per auto samen met vijf leden van de bende naar Kortrijk. Die vijf zijn : de gebroeders Verstuyft, De Clercq (alhoewel hij geen deel had aan de inbraak), Lepierre en Van Hoe. Terwijl de anderen in de buurt achterblijven, begeven Van Den Bulcke en Vander Haeghen zich naar het wisselkantoor van Prosper De Bruyne. Bij zich hebben ze een valies waarin al de waarden steken die bij Van De Voorde werden gestolen. De wisselagent heeft echter lont geroken want een deel van de waarden, nl. de Belgische titels, worden door hem ingehouden en zegt dat men het geld later mag komen ophalen. Nadat hij de politie heeft verwittigd wordt Van Den Bulcke aangehouden. Men verzuimt echter ook zijn medeplichtigen in te rekenen. Bij het verhoor bekent hij dat hij samen met Vander Haeghen en Van De Kerckhove per auto naar Kortrijk is gekomen in gezelschap van vijf onbekenden. Het enige dat het onderzoek nog kan uitwijzen is dat Van De Kerckhove de auto bestuurde. Daarentegen kon Vander Haeghen niet worden gevonden en het duurde nog tot 12 oktober 1922 (!) vooraleer men ontdekte dat deze te Roeselare woonachtig was. De drie werden door de boetstraffelijke rechtbank wegens heling veroordeeld. Was op dat moment het gerechtelijk onderzoek beter doorgedreven geworden, bestond er een redelijke kans dat de activiteiten van de bende Van Hoe en Verstuyft toen reeds tot het verleden hadden behoord.

De bende voelde zich echter meer dan ooit veilig en zou nog tal van onschuldige slachtoffers maken.

DE AANSLAG TE ERTVELDE-RIEME

Tot nu toe had de bende hun nachtelijke tochten te voet of per fiets ondernomen. Door de kennismaking met Ernest Van De Kerckhove beschikten ze nu over een sneller vervoermiddel, een auto. Dit zou hen toelaten heel wat mobieler te zijn dan voorheen. Ook zouden ze zich na het plegen van hun misdrijven vlugger kunnen verwijderen van de plaats van de misdaad en het vervoer van de gestolen goederen zou hen heel wat minder problemen opleveren. In de late namiddag van 25 januari 1919 wordt er verzameling geblazen in de herberg van Triphon Van De Putte aan de Coupure. De slag die nu op het dagorder staat werd aangeduid door Maurice Bauwens. Deze kende het huis van Eugeen Bollen te Ertvelde-Rieme tamelijk goed, daar hij nog met deze had gesmokkeld tijdens de oorlog en er toen regelmatig over de vloer kwam. Karel Smidts had voor alle zekerheid vooraf nog eens de plaats verkend, verkleed als leurder. Hierbij denken we terug aan Bakelandt's bende wiens beste tipgevers en aanduiders de leurders uit de streek waren. De bekendste onder hen was zeker Miel de leurder. Door zijn bedrijf kwam hij regelmatig op de boerderijen in de streek en verstond hij de kunst overal waar hij kwam het vertrouwen van de bevolking te winnen. Een van de taken van de leurders was ook van psychologische aard. Door hun verhalen over de bende die ze aan de gastheren vertelden, zorgden ze ervoor dat de bevolking schrik en vrees had voor de bende zodanig dat bij een eventuele inval de bewoners zich liever niet tegen die wreedaards te weer stelden.

Reeds rond 10 januari waren Bauwens en Van Hoe even op verkenning geweest en een paar dagen later de ganse bende onder leiding van Van Hoe, waarbij ze echter de aangeduide plaats niet konden terugvinden.

Daar de groep te groot is om met zijn allen naar Ertvelde-Rieme te rijden wordt er beslist dat Edmond Verstuyft en Aloïs De Clercq samen per fiets zouden vooruit rijden. In de auto van Van De Kerckhove nemen plaats : René Verstuyft, Oscar De Grootte, Raymond Van Hoe, Karel Smidts, Alberic Van Der Haeghen alsook een onbekende Waalse deserteur.

Het huis van Eugeen Bollen is eenzaam gelegen, niet veraf van het kanaal Gent-Terneuzen. In werkelijkheid wordt het huis door twee gezinnen bewoond, nl. de familie's Bollen en Blanckaert.

De auto wordt door de bende aan het kanaal achtergelaten onder bewaking van zijn eigenaar, nadat ze er Edmond en De Clercq hebben aangetroffen. Vander Haeghen wordt als schildwacht voor het hof opgesteld. Het is dan 18.40 u. Edmond, De Clercq en De Grootte gaan naar de achterzijde van het huis en proberen er de deur te openen. René en de anderen nemen de voordeur voor hun rekening. Daar Edmond er niet in slaagt de deur open te krijgen wisselt hij van plaats met zijn broer René. Op dat ogenblik opent Eugeen Bollen zijn achterdeur met de bedoeling naar de paardestal te gaan. De deur is nog maar pas open als René Verstuyft te voorschijn

De Groote Oscar; geb. te Dikkelvenne, 21 maart 1893, metser, won. te Gent.

springt en een schot afvuurt dat de rechterhand van Bollen doorboort. In het huis beseft men maar al te best waar men aan toe is. Vrouw Bollen en haar vijf kinderen, waarvan de jongste slechts vijf en een half jaar oud is, vluchten samen met Marie Claeys (echtg. Blanckaert) naar de voutekamer waar ze trachten langs een klein raam uit de woning te geraken. Een van de benedeleden houdt echter de wacht aan dat venster en van zodra hij de beweging ziet, schiet hij in de richting van het raam zonder evenwel iemand te treffen. Wanneer dan vrouw Bollen in de keuken het noodgeschreeuw van haar man hoort, keert ze op haar stappen terug. Daar ziet ze een gewapende kerel terwijl twee anderen reeds naarstig de slaapkamer aan het doorsnuffelen zijn op zoek naar buit. Onder doodsbedreigingen overhandigt de vrouw aan de bandieten 1100 fr. Daar ze toch over een modern voertuig beschikken waarin ze heel wat kwijt kunnen, nemen de dieven ook nog een aantal kledingstukken, beddegoed, twee uurwerken, twee fietsen en 100 boekjes sigarett papier mee.

Ook het woongedeelte van de familie Blanckaert wordt niet vergeten. Terwijl een van de indringers daar naar binnen gaat wordt de wacht aan de deur gehouden door twee kerels met een karabijn in de hand. Alle kasten en laden worden doorzocht en als buit wordt 600 fr in geld, enkele juwelen, vlees en spek meegenomen.

Later op de avond stopt de goed beladen geelkleurige auto voor de herberg

van Van De Putte aan de Coupure. In de keuken achter de gelagzaal wordt de buit verdeeld en de waard koopt zelfs het deel aan vlees van een bendelid op.

De wonde aan de rechterhand van Eugeen Bollen wordt later aangetast door wondklem. In een laatste poging het leven van de man te redden wordt zijn onderarm geamputeerd wat echter niet mag baten. Op 9 maart 1919 overlijdt Eugeen Bollen in een Gents ziekenhuis in de verschrikkelijkste pijnen.

DE MOORD OP DE OTTERGEMSESTEENWEG TE GENT

In de vooravond van 28 januari 1919 is het de beurt aan de pachthoeve De Moerloose op de Ottergemsesteenweg te Gent om bezoek te krijgen van de bende. Die avond is het voltallige gezin De Moerloose, Alfons, August, Edmond, Emma en de meid Marie De Weerd, rond de haard gezeten. Op eens, even voor 19 u, wordt de stilte doorbroken door hevig geblaf van de honden op het erf. Edmond en Alfons De Moerloose besluiten een kijkje te gaan nemen. Pas is de achterdeur geopend of vanop het erf weerklinkt een salvo. Edmond stort dodelijk neer, Alfons kan nog net bijtijds de dans ontspringen. Wanneer August en Emma hun broer ter hulp willen komen worden ze ook door kogels getroffen, August in de linker-schouder en Emma in de rechterschouder. Alfons en de meid lopen samen de trap op naar de zolder en doorheen het geopend raam roepen ze luidkeels om hulp. Zelfs dan wordt er nog naar hen geschoten vanop het erf.

Door het hulpgeroep is de omgeving gealarmeerd en komt er hulp opdagen bij monde van enkele burens waar onder vader Van Neder en zijn beide zonen. Die zien op de hofstede van De Moerloose een groep mannen rondlopen en pas bij het naderen realiseren ze zich dat het dieven zijn. De bende die zich in hun opzet mislukt weten, blaast de aftocht na nog eerst de ter hulp gesnelde burens onder vuur te hebben genomen.

Pas later bij het opdoeken van de bende zal kunnen uitgemaakt worden wie aan de aanslag heeft deelgenomen en wat voor rol ze er in speelden. Het dodelijke schot werd door René Verstuyft afgevuurd terwijl Oscar De Grootte en Aloïs De Clercq, die de wacht hielden op het erf, naar het zolderraam hadden geschoten. Van wie ook bekend werd dat ze bij deze aanslag aanwezig waren zijn : Van Hoe, Van De Kerckhove (als bestuurder van de auto), Vander Haeghen, Willemijns en ook de reeds vermelde Waalse deserteur, waarvan later niemand nog zijn naam zou herinneren. Toen de eerste schoten vielen waren Vander Haeghen en Willemijns op de vlucht geslagen. Opmerkelijk is wel de afwezigheid van Edmond Verstuyft, wat evenwel gemakkelijk is uit te leggen daar deze op dat ogenblik in de gevangenis opgesloten is.

DE MOORD TE BRUGGE

Was het actieterrein van de bende tot nu toe slechts tot Gent en omstreken beperkt gebleven, dan zal daar nu verandering in komen. Zelfs in een tijd waarin de persoonlijke vervoermiddelen beperkt bleven en ook het openbaar vervoer nog niet zo ver gevorderd was, schrikten ze er niet voor terug hun daden te plegen in andere delen van het land en zoals we later zullen zien ook grensoverschrijdend te opereren.

Daar een aantal leden van de bende uit het Brugse afkomstig was lag het voor de hand dat de bende ook in die buurt haar kans zou wagen. Het doel was de woning van mulder Cyriel Gaillaert op de Dudzeelse Steenweg te Brugge. Deze woonde er samen met zijn vrouw; Emma Braet en zijn bejaarde vader Ivo alsook de knecht Kamiel De Soete. Deze laatste sliep in de stal naast de woning. Ook deze keer was de bende er niet in geslaagd van bij de eerste poging haar doel te bereiken. Een eerste poging was spaak gelopen toen een deel van de bende onder leiding van René Verstuyft onderweg op een patrouille gendarmen liep die hun papieren controleerden. (De identiteitskaart is in dat jaar - 1919 - ingevoerd) Een tweede maal ontmoeten ze op hun weg naar de Dudzeelse Steenweg een onderofficier van het leger, welk voorval ook hun plan in duigen liet vallen. Telkens logeerde de bende in het huis van Kamiel Dhondt welke te Brugge woonachtig was. De eerste maal was Dhondt zelfs meegegaan maar na de mislukking had hij tegen zijn vrouw gezegd : "Die krijgen me nooit meer mee."

De derde keer moest dan de goede keer worden. Op 18 februari 1919 vertrokken met de tram uit Gent : Raymond Van Hoe, Jules De Paepe, Aloïs De Clercq, Oscar De Groote en Ernest Van De Kerckhove. Bij hun aankomst te Brugge worden ze opgewacht door de twee Bruggelingen Dhondt en Van Ougstraete. De rest van de dag brengen ze door in het huis van Dhondt in afwachting dat het juiste moment aanbreekt. Onder bescherming van de duisternis begeven de zes zich op pad, zonder Dhondt die er de voorkeur aan geeft zijn aandeel te beperken tot het verschaffen van onderdak. Omstreeks 2 u in de nacht komt de bende bij de woning van Gaillaert aan. In de tramstatie in de buurt stelen ze eerst nog een ladder en dringen hiermee binnen via het venster. Cyriel Gaillaert wordt door een gerucht wakker en denkt dat het zijn bejaarde vader is want hij vraagt : "Vader, zijt gij opgestaan ?". Op dat zelfde ogenblik dringt een bandiet zijn slaapkamer binnen en schiet de vrouw van Gaillaert, die reeds opgestaan was, neer. Dodelijk gewond valt ze ten gronde. Haar man die aan de indringers was kunnen ontsnappen begint luidkeels te roepen. In zijn slaapkamer wordt de 72-jarige Ivo Gaillaert door twee andere bandieten (Van Hoe en De Clercq) zwaar mishandeld. Maar de ouderling laat zich zo maar niet doen en ziet nog de kans om de revolver van De Clercq af te nemen. Van Hoe bemoeit zich echter met de zaak en kan het wapen teruggrijpen. Ook de knecht wordt beschoten en wordt geraakt in zijn rechterzij. Uit schrik dat

Willemeyns Emiel; geb. te Vinderhoute, 15 november 1877, elektriebewerker, won. te Mariakerke.

de buurt door het lawaai zou gealarmeerd zijn, slaat de bende op de vlucht zonder ook maar iets als buit mee te nemen.

Aan de hand van de ter plaatse gevonden kogelhulzen zal bij het onderzoek kunnen uitgemaakt worden dat de inbrekers gewapend waren met minstens twee Duitse revolvers en een Duits geweer. Waarom René Verstuyft bij deze daad niet aanwezig was, is niet geweten, anderzijds is van zijn broer Edmond bekend dat hij op dat moment nog steeds in de gevangenis verblijft.

DE MISLUKTE DIEFSTAL TE MASSEMEN

In de nacht van 22 op 23 februari 1919 rijden René Verstuyft, Van Hoe, De Clercq en De Paepe per fiets naar Massemen nabij Wetteren. Hun reisdoel is de woning van de 73-jarige Victor Van Den Berghe in de Molenstraat. Deze woont er samen met zijn vrouw Marie De Backer, 63 jaar oud. Van Den Berghe is schoenmaker en zijn vrouw baat er een winkel uit. De woning is in een dichtbevolkte buurt gelegen alhoewel toch een 25-tal meter afgelegen van het dichtst bijzijnde huis. In de loop van de avond hoort de bewoner tot tweemaal toe een verdacht geluid. Telkens staat hij op om te gaan kijken en niets bemerkend gaat hij terug naar bed. Omstreeks 1 u hoort hij terug een raar geluid maar deze keer is het duidelijk dat een van de ramen wordt opgebroken. Onmiddellijk loopt Van Den Berghe naar de zolder en slaat alarm door enkele deksels van kookpannen als cimbalen

te gebruiken. Ook zijn vrouw is hem gevolgd en roept om hulp. Plots wordt de man doorheen het gevelvenstertje vastgegrepen door een bandiet die op een ladder staat en hem toeroept : “Zwijg of ik schiet”. Van Den Berghe laat zich echter niet bevelen en gaat door met zijn blikconcert. De indringer die zijn bevel niet opgevolgd ziet, lost een schot maar niemand wordt hierdoor geraakt. Inmiddels is de vrouw terug naar beneden gevluht en wordt de man onder bedreiging van een revolver gedwongen naar beneden te gaan. Toch ziet Van Den Berghe nog de kans een riek te grijpen om zich te verdedigen maar wordt onmiddellijk ontwapend en bekommt hiermee zelfs een steek in het hoofd. In de winkel gebracht wordt hij uiteindelijk bewusteloos geslagen. Ook de vrouw wordt hardhandig aangepakt. Inmiddels breken andere rovers een kast in de winkel open en nemen een houten kistje met zichtkaarten mee alsook een paar hoge schoenen. Op hun eis naar geld, ze beweren te weten dat het echtpaar minstens 40.000 fr in huis moest hebben, klaagt de vrouw dat al het geld was uitgegeven om leder te kopen voor het bedrijf van haar man. Uit vrees betrapt te worden maken de dieven aanstalten om te vertrekken maar omdat de vrouw terug om hulp begint te roepen, werpen ze haar eerst op de grond en grijpen haar bij de keel. Gelukkig is er op dat moment hulp op komst bij monde van buurman Alfons De Mulder en zijn twee zonen. Hierdoor wordt het leven van de vrouw gered. Tijdens hun vlucht schieten de bendeleden nog vier maal in de richting van de ter hulp gesnelde redders waardoor de zoon Oscar een kogel in de arm krijgt. Na de mislukte aanslag gaan de vier inbrekers hun fietsen bij Hortense Walraeve te Massemen afhalen alwaar ze deze vooraf hadden verstoppt.

David MAES
(’t Vervolgt)